

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, zastoupen JUDr. Jakubem Vozábem, advokátem se sídlem Pod vilami 747/10, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Mlýn Vodička s.r.o., se sídlem K Cihelně 383, Sedlčany, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2010, č.j. O-455850/70926/2008/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 112/2010 - 69,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 112/2010 - 69, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2010, č. j. O-455850, zamítl předseda žalovaného Úřadu průmyslového vlastnictví rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného (dále „stěžovatel“) ze dne 30. 10. 2008, jímž byl zamítnut návrh žalobce proti zápisu barevného kombinovaného označení přihlášeného dne 30. 1. 2008 pod sp. zn. O-455850 ve znění „MLÝN VODIČKA“. Přihlašovatelem předmětného kombinovaného označení je osoba zúčastněná na řízení. Stěžovatel rozhodl, že žalobce není osobou, které náleží práva k autorskému dílu, jež by mohla být užíváním přihlašovaného označení dotčena, ani nebyla jeho práva dotčena přihláškou, která nebyla podána v dobré víře. Tvrzený zásah do práv žalobce dle § 7 odst. 1 písm. i) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále „zákon o ochranných známkách“) tak shledán nebyl.

Rozhodnutí stěžovatele napadl žalobce správní žalobou ze dne 3. 5. 2010. Tvrdil, že přihláška nebyla podána v dobré víře, neboť přihlašovatel (osoba zúčastněná na řízení) byl jen nájemcem mlýna, který je ve vlastnictví žalobce, a přihláška byla podána až v době, kdy bylo zřejmé, že nájemní vztah bude ukončen. Podáním přihlášky se osoba zúčastněná na řízení snažila obejít chybějící oprávnění k vyobrazení mlýna, aby jej mohla užívat i po zániku nájemního vztahu. Žalobce se rovněž domníval, že vyobrazení mlýna je významné především

z hlediska zjištění zeměpisného původu výrobků a neslouží jako ochranná známka, která identifikuje výrobce. Označení proto považoval za klamavé vůči spotřebitelům. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem, že vyobrazení mlýna, jež bylo použito v předmětném označení, nelze ztotožnit s mlýnem v jeho vlastnictví. Ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách obsahovala žaloba argumentaci v tom smyslu, že žalobci náleží autorské právo k podobě mlýna, neboť to je těsně propojeno s vlastnickým právem k stavbě.

Žalobce ještě doplnil argumentaci podáním ze dne 6. 1. 2011, ve kterém namítl, že Josef Vodička, bývalý nájemce předmětného mlýna a uživatel dřívějšího nezapsaného označení, je osobou rozdílnou od přihlašovatele posuzovaného označení.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 112/2010 – 69, zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud se zabýval především posouzením důvodů plynoucích z ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) a k) zákona o ochranných známkách.

Za nedůvodnou označil městský soud námitku, že přihlášením označení bylo zasaženo do autorských práv žalobce. Uvedl, že žalobce není osobou aktivně legitimovanou k podání námitek dle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách, neboť neprokázal, že by mu náležela autorská práva ke stavbě. Dodal, že autorská práva náleží primárně autorovi díla – v daném případě tedy architektovi.

Městský soud však dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně posoudil námitky směřující k důvodu dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, který dopadá na situace, kdy přihláška nebyla podána v dobré víře. Argumentace soudu byla založena na striktním oddělení přihlašovatele označení od Josefa Vodičky, jakožto bývalého nájemce mlýna. Městský soud především odmítl tvrzení, že předmětným označením se přihlašovatel (respektive jeho jednatel) snažil formálně chránit nezapsané označení, které již dříve užíval. Vzhledem k tomu, že nezapsané označení používal dříve Josef Vodička a nikoli přihlašovatel, dospěl městský soud k závěru, že rozhodnutí předsedy stěžovatele nemá oporu ve spisovém materiálu. To byl nakonec jediný důvod, proč bylo rozhodnutí, dle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno.

Městský soud následně provedl teoretický výklad pojmu dobrá víra a zkoumal také, zda byl postup přihlašovatele v souladu s čl. 6septies Pařížské úmluvy (Úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidovaná v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934, v Lisabonu dne 31. října 1958 a ve Stockholmu dne 14. července 1967, uveřejněná pod č. 64/1975 Sb., ve znění vyhlášky č. 81/1985 Sb., dále „pařížská úmluva“). Věc však uzavřel s tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 23. 5. 2013 stěžovatel napadá rozsudek městského soudu v celém rozsahu a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Především namítá porušení § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud nevycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Poukazuje na skutečnost, že v době

pokračování

jeho rozhodování byl Josef Vodička jednatelem přihlašovatele (osoby zúčastněné na řízení), ovšem městský soud vycházel ze stavu, který platil až v době vydání rozsudku, kdy jedinou jednatelkou přihlašovatele byla Ing. Skálová (dříve Vodičková). Stěžovatel má za to, že městský soud měl vzít v úvahu stav, který existoval v době vydání správního rozhodnutí a nikoli stav existující v době rozsudku. Městský soud přesto věc nehodnotil tak, jako by byl Josef Vodička a přihlašovatel stejný subjekt. Stěžovatel to dokládá rovněž citací z napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje ovšem, že pro posouzení dobré víry přihlašovatele by nebylo podstatné, kdyby přihlašovatelem nebyl přímo Josef Vodička, neboť Josef Vodička a přihlašovatel jsou osoby velmi úzce osobně i ekonomicky propojené a jednají ve shodě. Dle stěžovatele nebyl skutkový stav, který městský soud považoval za správný, v rozporu se spisy a napadený rozsudek proto považuje za vadný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel navíc uvádí, že námitka ohledně odlišnosti Josefa Vodičky od přihlašovatele byla poprvé vnesena až v reakci na vyjádření osoby zúčastněné (dále jen „replika“), které bylo městskému soudu doručeno téměř tři čtvrtě roku od podání žaloby. Městský soud se jí tak neměl vůbec zabývat. Podotýká, že podobná otázka nevyvstala jako sporná ani v průběhu správního řízení.

K věcné stránce případu stěžovatel dodává, že neexistuje žádné automatické (výlučné) právo vlastníka nemovitosti na užívání jejího vyobrazení pro označení výrobků či služeb v obchodním styku. Upozorňuje také, že konkrétní budova může být motivem prakticky nekonečného množství ochranných známek, pokud každá z nich bude splňovat podmínky zápisné způsobilosti (viz např. silueta Hradčan, vyobrazení pyramid a další). Z dikce zákona o ochranných známkách navíc dovozuje, že jediným kdo mohl být dotčen na svých právech přihláškou, která by nebyla podána v dobré víře, by byl pan Josef Vodička, jakožto držitel předchozího nezapsaného označení.

Na závěr se stěžovatel podivuje nad významem výkladu, který se dotýká čl. 6septies Pařížské úmluvy, neboť v něm předpokládaná situace je od dané věci zcela odlišná.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 29. 7. 2013. Zdůrazňuje odlišnost osoby přihlašovatele od Josefa Vodičky a dodává, že námitka k této otázce uvedená v replice byla jen rozvedením argumentace vyplývající ze správní žaloby.

Domnívá se, že dostatečně prokázal, proč nebyla přihláška podána v dobré víře. Dle žalobce stála za podáním přihlášky snaha obejít chybějící oprávnění k užívání vyobrazení mlýna po zániku nájemního vztahu. Žalobce má rovněž za to, že pokud přihlašovatel (osoba zúčastněná) mlýn nikdy neužíval, mohlo by být označení s vyobrazením mlýna klamavé vůči spotřebitelům.

Na závěr rozporuje názor, že budovu na předmětném označení nelze ztotožnit s daným mlýnem. V tomto ohledu poukazuje na rozdílný přístup stěžovatele v nynějším řízení a v řízení sp. zn. O-453288. S ohledem na uvedené skutečnosti se žalovaný domnívá, že předpoklady pro odmítnutí zápisu přihlášeného označení byly splněny.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání, jež je dle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se věnoval otázce, zda městský soud postupoval v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Dle stěžovatele soud vycházel ze skutkového stavu, který platil v době vydání rozsudku a nikoli v době vydání správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud vnímá překročení kogentního ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. obecně jako relevantní vadu řízení. Přesto taková vada nemusí vést ke zrušení napadeného rozsudku, jestliže neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59). V nyní posuzovaném případě se městský soud meritorním posouzením věci prakticky nezabýval. Z rozsudku je patrné, že jediným důvodem pro zrušení správního rozhodnutí byl konstatovaný rozpor se spisy [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] spočívající v nedostatečném odlišení přihlašovatele předmětného označení (osoba zúčastněná) od Josefa Vodičky, který byl nájemcem v žalobcově mlýně. Pokud by se ukázalo, že městský soud tento názor zaujal pouze proto, že překročil meze soudního přezkumu dle § 75 odst. 1 s. ř. s., vyvolalo by to jistě pochybnost o zákonnosti rozsudku, který by Nejvyšší správní soud v důsledku toho musel zrušit.

Pro lepší orientaci Nejvyšší správní soud rekapituluje podstatné skutkové okolnosti posuzovaného případu. Spor je veden zejména kvůli vyobrazení mlýna na předmětném označení (dále „Pejšův mlýn“), jehož spoluvlastníkem je žalobce. V období od roku 1991 do roku 2008 provozoval v Pejšově mlýně činnost Josef Vodička, který měl objekt v nájmu, a jehož vnučka Ing. Veronika Vodičková (nyní Skálová) byla původním přihlašovatelem předmětného označení. Dne 5. 6. 2008 podal žalobce proti přihlášce připomínky i námítky. Následně byla přihláška převedena na osobu zúčastněnou na řízení (3. 9. 2008), ve které Josef Vodička osobně participoval. Připomínky žalobce byly posouzeny jako nedůvodné dne 30. 10. 2008 a ve stejný den bylo rozhodnuto i o žalobcových námítkách. Proti tomuto rozhodnutí směřoval rozklad, který předseda stěžovatele zamítl dne 26. 2. 2010. Nejvyšší správní soud dále z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že společnost Mlýn Vodička s. r. o. byla do rejstříku zapsána dne 1. 4. 1997, kdy jediným jednatelem a společníkem byl Josef Vodička. Dne 7. 8. 2007 byla jako další jednatel zapsána Ing. Veronika Vodičková, která se od 8. 1. 2010 stala jedinou společnicí na místo Josefa Vodičky. Dne 21. 1. 2010 zanikla funkce jednatele Josefu Vodičkovi (z rejstříku vymazáno dne 1. 9. 2011) a Ing. Veronika Vodičková se stala i jedinou jednatelkou společnosti.

Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že předseda stěžovatele rozhodoval v době, kdy Josef Vodička nebyl s osobou zúčastněnou formálně nikterak propojen, neboť funkce jednatele mu zanikla již 21. 1. 2010. Pravdou je, že z obchodního rejstříku bylo toto jeho postavení vymazáno až 1. 9. 2011 a stěžovatel tak celkem pochopitelně vycházel z údajů, které byly v rejstříku uvedeny. Nic to však nemění na skutečnosti, že v době rozhodování o rozkladu již Josef Vodička jednatelem nebyl, neboť výmaz z obchodního rejstříku má pouze deklaratorní

pokračování

účinky (k deklaratorní povaze výmazu jednatel z obchodního rejstříku srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 29 Cdo 2626/2007, dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu). Lze dovodit, že pokud městský soud vycházel z předpokladu, že Josef Vodička nebyl s přihlašovatelem (osobou zúčastněnou) nijak formálně propojen, jednalo se o interpretaci skutkového stavu, který zde byl již v době rozhodování správního orgánu. Postup městského soudu proto zákonu neodporoval, takže námitka překročení kogentního ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. v tomto kontextu důvodná být nemůže.

Nejvyšší správní soud se následně zaměřil na posouzení stěžejního důvodu, pro který bylo správní rozhodnutí zrušeno – tedy zda stěžovatel vycházel ze skutečností, které nemají ve spise oporu. V tomto kontextu by chybné hodnocení skutkového stavu městským soudem znamenalo tzv. jinou vadu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], která by navíc znamenala i nezákonnost rozsudku, neboť rozpor se spisem byl jediným důvodem, proč bylo správní rozhodnutí zrušeno.

Ze samotného textu rozhodnutí o rozkladu je zřejmé, že stěžovatel Josefa Vodičku, jako bývalého nájemce Pejšova mlýna, od přihlašovatele odlišoval. Rozhodnutí jasně uvádí, že v Pejšově mlýně provozoval činnost Josef Vodička jako fyzická osoba, který používal i dřívější nezapsané označení, tedy nikoli přihlašovatel. Josef Vodička je rovněž na mnoha místech výslovně označen jako jednatel přihlašovatele – není tedy s přihlašovatelem ztotožňován. Je sice pravda, že v době rozhodování o rozkladu již jednatelem fakticky nebyl, ale stěžovatel označení „jednatel“ užíval pouze v místech, kde se vypořádával s námitkou, že přihláška nebyla podána v dobré víře. Z ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách je zřejmé že dobrá víra přihlašovatele se vztahuje k době podání přihlášky. Rozhodný je proto skutkový stav, který platil v té době. Tehdy ovšem Josef Vodička jednatelem a jediným společníkem společnosti Mlýn Vodička s. r. o. (přihlašovatele) skutečně byl. Lze konstatovat, že z rozhodnutí o rozkladu je rozlišování mezi Josefem Vodičkou a přihlašovatelem evidentní.

Městský soud dokládá rozpor rozhodnutí se spisem na konkrétním tvrzení stěžovatele, že *„přihlašovatel se podáním napadené přihlášky ochranné známky pravděpodobně snažil pouze formálně ochránit označení, které již v obchodním styku užíval (resp. jej užíval jednatel přihlašovatele, přičemž odvolací orgán má za to, že tato skutečnost je pro účely určení případné zlé víry přihlašovatele nerozhodná) cca sedm let před podáním této přihlášky ochranné známky, a které si na základě tohoto užívání v obchodním styku běžní spotřebitelé nyní se jménem Vodička spojují“*. V odůvodnění však již není vůbec rozvedena úvaha, v čem má tento rozpor spočívat. Nelze přehlédnout, že skutečnost mnohaletého užívání nezapsaného označení Josefem Vodičkou odpovídá tomu, co nikdy nezpochybnil žádný z účastníků správního řízení. Nejvyšší správní soud proto pokládá uvedený závěr stěžovatele za naprosto souladný s obsahem správního spisu a s vyjádřením ochrany dříve užívaného označení určitým subjektem.

Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud vyhodnotil skutkové okolnosti chybně a v důsledku toho dospěl k nesprávnému závěru, že je rozhodnutí stěžovatele v rozporu se spisem. Městský soud tak zatížil rozsudek jinou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která zároveň způsobila jeho nezákonnost.

S kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. souvisí i námitka, že se městský soud neměl argumentací ohledně odlišnosti Josefa Vodičky od přihlašovatele vůbec zabývat, neboť byla uplatněna až po lhůtě plynoucí z § 72 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se jednalo jen o rozvedení argumentace obsažené již ve správní žalobě. V této souvislosti je vhodné připomenout, že v případě posuzování vad správního řízení je správní soud důsledně vázán dispoziční a koncentrační zásadou a nemůže se zabývat námitkami, které byly uplatněny až po zákonné lhůtě, pokud se ovšem netýkají vad, ke kterým by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud zjistil, že správní žaloba skutečně žádnou argumentaci v tomto směru neobsahovala. Právě naopak je v ní Josef Vodička poměrně důsledně ztotožňován s přihlašovatelem. Stejně tak tomu bylo i v průběhu celého správního řízení. Poprvé se uvedená argumentace objevuje až v replice žalobce, která však byla podána dne 10. 1. 2011, tedy mnoho měsíců po doručení rozhodnutí o rozkladu. V žádném případě se nejedná o argumentaci, která by pouze precizovala uplatněné žalobní body, nýbrž představuje nový žalobní bod.

Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ze soudního spisu lze zjistit, že žaloba byla podána v poslední den zákonné lhůty a replika obsahující zmiňovanou argumentaci řadu měsíců poté – tedy opožděně. Přesto městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal právě z tohoto úhlu pohledu a na uvedené argumentaci založil úvahu, která vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud tak postupoval v rozporu se zásadou koncentrační a v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69), čímž překročil meze soudního přezkumu a řízení zatížil vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí. I v tomto ohledu byl kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn.

Stručně lze dodat, že přesvědčivosti napadeného rozsudku nepřidávají ani teoretické úvahy o dobré víře a aplikaci čl. 6septies Pařížské úmluvy. Z těchto úvah neplynou žádná východiska, která by se ve výsledném posouzení věci jakkoli promítla.

Věcný obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumat nemůže. Kdyby tak učinil, zasáhl by nepřipustně do činnosti městského soudu, který by již v dalším řízení neměl prostor pro vlastní úvahy v meritu věci.

Celkově Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako důvodnou, neboť městský soud zatížil řízení vadami, které vyústily v nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zmiňované vady spočívají především v chybném hodnocení skutkového stavu, z něž stěžovatel vycházel, a rovněž v ignorování koncentrační zásady ve výše uvedeném rozsahu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížností napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 4 téhož ustanovení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu a jeho úkolem bude přezkoumat rozhodnutí stěžovatele v rámci žalobních námitek řádně uplatněných.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu